

Повеља написана 15. априла **1391.** године. Браћа Санковић уступају жупе Конавле и Витаљину Дубровнику уз оправдање да тиме исправљају неправду рашке и хумске госпoде. Наводе се границе жупа и обавезе њених становника према дубровачкој власти. У дипломатичком погледу исправа припада хумској канцеларији. Писана је на пергаменту њемачког начина израде, што је ријеткост за Хум. У повељи се наводи да су св. Ђурђе и арханђел Михајло, крсне славе браће Санковића, и то св. Ђурђе крсна слава војводе Бељака, а арханђел Михајло војводе Радича. Повеља одише православним духом што се најјасније види из дијела у којем се браћа заклињу „на Свето писмо Христовог јеванђеља“ и још „светог Ђурђа и арханђела Михајла“ часни крст, пресвету Богородицу и „318 светих отаца никејских и од свих светаца и светица Божијих“. Ову повељу први издао **Павле Карано – Твртковић 1840.** (Србски споменици, 98, бр. 78.). У цјелини повељу је објавио **Франц Миклошић** (Monumenta Serbica, 217-219).

Литература: Стари српски архив 7, Београд 2008, 113-127, (повељу приредио Синиша Мишић).

Оригиналне странице повеље можете да видите на страници [Племенито](#)

Печат кнеза Радича и печат Бељаков

Превод:

У име Оца и Сина и Светога духа, амин. У години 1391. од рођења Христовог, у петнаести дан месеца априла. И ево, свакоме човеку, садашњем и који ће у будућности бити у веке векова, дајемо на знање и разумевање овом повељом и записанијем да ја, жупан Бељак и брат ми војвода Радич, Санковићи, сазнасмо уистину из старих записа и од старих људи дугог памћења, од добрих људи који су то чули с колена на колено, и по означеним и познатим белезима, (где су) међе. На месту Цавтата, уз море, налазио се стари град Дубровник смештен у Жупи конавоској, и биле су му племенито та жупа и друге земље и места, и када се тај славни град расуо и опустео, тада у те дане господа рашка и хумска на неправедан начин га запоседоше, и на силу узеше Конавоску жупу и друга места тога града. И тада грађани пређоше у утврђено место и сазидаху град Дубровник који и до данас постоји и, по милости Божијој, поштован је и слободан, а од људи старога града изродила се и наследила га је властела града Дубровника.

А сада ја, жупан Бељак и војвода Радич смисливши, пошто је то у потпуности правично и достојно је, да свакоме вратимо и дамо његово право и стару племениту баштину, узимајући у обзир почаст и службе које је град Дубровник вазда чинио господи рашкој и босанској и хумској, а посебно нашем оцу Санку и свим нашим родитељима. И знајући за љубав и пријатељство које су наши стари имали, а и ми имамо са градом Дубровником, хтели смо да им вратимо и дамо њихову баштину и племенито, као што треба и како је право, па од данас дадосмо, и потврђујемо, и овом повељом записујемо у веке векова општини и властели града Дубровника Жупу конавоску са Доњом гором, и град Соко који је у њој, и сва села и људе и горе и паше и воде и млинове и доходке, и све што припада Жупи конавоској, и са свим међама и границама које су са Требињем и са Врсињем, и до међе и границе драчевичке, и до предграђа дубровачког, и до мора на Цавтат и околи, како је море окружило, до Молунта и још, такође, дајемо и потврђујемо села и земље Виталине, до својих међа и граница, и до мора до пристаништа Молунат, и са острвом које припада Виталини, на име Молунатом, који су у Жупи конавоској и у граду и у местима сада горе записаним, поклицарима дубровачким Жуну Соркочевећу и Палку Гундулићу. Ми, жупан Бељак и војвода Радич, обећасмо се нашом вером и заклетвом ниже писаном, да ћемо је поставити у држање и у власт и у господство, као њихову баштину племениту, Општини и властели града Дубровника, и предати им у руке и у власт и стражу града Сокола, и сву више уписану Жупу конавоску и виталинску, да су слободни властела и Општина дубровачка да учине и уреде и да господују градом и жупом и местима више писаним, као својом правом и сопственом баштином, као што могу чинити са својим старим владањем и државином. И још обећавамо Општини и властели дубровачкој да ћемо учинити да им прваци људи и бољи из Жупа присегну вером и душом и заклетвом, да буду верни Општини и властели дубровачкој, и ако Конављани и Витаљинијани не буду хтели да прихвате господство дубровачко, или да не буду послушни; или, ако би се у било које време одметнули и били неверни, ми ћемо их гонити и сматрати нашим непријатељима и нашим сопственим неверницима, и свом нашом снагом ћемо их преобратити и подчинити господству и власти дубровачкој. И још обећавамо Општини и властели града Дубровника да ћемо чувати или стражарити и бранити Жупу и град Соко и места више записана од сваког зла, од насиља, пљачке и од сваког господара или властелина, било који да је, који би хтели било да узнемире било узму жупу или град или места горе записана, или би хтели било какво зло или штету да учине.

И још обећавамо: ако би неки наш човек било из наше земље отишао и дошао да се насели у Конавоску жупу или у Виталину – слободан је да пође, а ни ми, нити наш човек нећемо (то) бранити нити ћемо зло учинити томе човеку; а такође – ако би неки човек отишао из Конавла или из Виталине те се доселио и пошао у нашу земљу, Дубровчани обећавају да (то) не бране нити зло да учине том човеку. И на све горе писано пристадоше и потврдише наше госпође и сестра Драгна и наш стриц жупан Градоје, и наша браћа Будела и Санчин, у своје име и за своју децу и за потомке свих нас, и сва наша властела, а навластито Миле Туклековић са синовима, и Вратоје Радонић са својим синовима, и Степко Озројевић са синовима. И за потврду свега горе писаног у руке Жуна Соркочевића и Палка Гундулића, поклицарима Општине дубровачке ми, Бељак и Радич, са свима више именованима, на Свето писмо Христовога јеванђеља из добре воље и са чистим срцем присегли смо вером и душом, и оца нашега и родитеља наших Светим Ђурђем и арханђелом Михајлом, нашим крсним именима, да извршимо и свршимо и утврдимо све писано у овој повељи, и да наша деца и наши потомци и наша властела и сваки наш човек изврши и не пренебрегне ово писање, нити било који други господин или човек, где можемо ми да досегнемо. А ми, више писани, да не порекнемо нити да прекршимо ово што је записано. Ако би било ко од нас, или неко други, ово прекршио или порекао или неко зло учинио противно овом нашем обећању, да је анатема и да је проклет од Бога и од пречисте Богородице и од часног крста и од дванаест апостола и од четворице јеванђелиста и од светог Ђурђа и арханђела Михајла, и од 318 светих отаца никејских и од свих светаца и светица Божијих, и да је саучесник са Јудом и ђаволом, и проклетство очево и мајчино да падне на оне који ће ово порећи и покварити ово што је записано [...] повеља коју смо потврдили и нашим печатима запечатали.

А ово писа Грубанац Хлапчић Имоћанин, раб (слуга) жупана Бељака и војводе Радича, и њихов дијак.

извор: [Српска земља Босна](#), [Племенито](#)